

KVINDEN OG SAMFUNDET

DANSK KVINDESAMFUND'S FORMAAL ER:

a) AT UDVIKLE OG DYGTIGGØRE KVINDER TIL DEN FULDMYNDIGE BORGERS ANSVAR OG ARBEJDE.

b) AT ARBEJDE FOR GENNEMFØRELSEN AF KVINDERS FULDE LIGESTILLING MED MÆND I FAMILIE, SAMFUND OG STAT. . . .

c) AT FORBEDRE KVINDERS OG BØRNS KAAR, SÆRLIG AD LOVGIVNINGENS VEJ.

◀ ◀ ◀ ◀ ◀ ◀ UDGIVET AF DANSK KVINDESAMFUND. ▶ ▶ ▶ ▶ ▶ ▶

34. AARG.

15. MAJ 1918.

Nr. 9.

SLAGET ER ENDT!

Fire Kvinder i Folketinget og fem i Landstinget, det blev Sejren for Kvindevalgretten. Danmark staar nu som en af de første Nationer i Verden kvinderetslig set.

Men Kvindesag er mere end Kvindevalgret. Og betyder de ni kvindelige Rigsdagsmedlemmer ogsaa en Sejr for Kvindesagen? Dette maa Fremtiden vise. Paa Forhaand tør D. K. ikke betragte det som givet, at Kvindesagen er repræsenteret gennem alle disse ni, eftersom vi kun kender de tre fra Kampen, som gik forud for Kvindevalgrettens Sejr, og den ene af disse tre har vi Grund til at tro, at for hende var Kvindesagen løst i samme Øjeblik, som Kongen stadfæstede Junigrundloven af 1918.

Der er derfor ingen tvingende Grund for D. K. til at tænde Glædesblus over Danmarks Høje, for vi har disse ni Kvinders Ord og Handlinger for, at defes Valg virkelig betød en Vinding ogsaa for Kvindesagen. Men dette maa paa den anden Side ikke opfattes saaledes, som om vi stillede os i Mod-sætningsforhold til de lykkelige, paa hvem Partiernes Naade faldt; vi stiller os blot afventende, og det kan ingen med Skygge af Ret bebrejde os, for hvem Kvindesagen hverken er Højhedsvanvid eller barnlig Rethaveri, men dyb og samvittighedsfuld Alvor.

Slaget er endt — og der er rimeligvis fire Aar til, der kan blive Tale om at vinde et nyt

Men i disse Aar vil sikkert det Spørgsmaal finde sin Afgørelse, som har været den røde Traad gennem D. K.s Virksomhed lige fra sidst i Halvfjerdsenerne af forrige Aarhundrede, Spørgsmaalet

om Hustruens formueretslige Stilling og Moderens Raadighed over sit eget Barn. De fire Kvinder, som er blevet valgt ind i Folketinget, har ikke desto mindre undslaaet sig for at give os nogen Oplysning om deres Syn paa denne Sag. —

I disse fire Aar vil ogsaa Spørgsmaalet om ensartede Lønningslove for Mænd og Kvinder finde sin Afgørelse, det Spørgsmaal, som D. K. har rejst og baaret frem her i Landet, men vi véd ikke, om vi har de fire kvindelige Folketingsmedlemmer og de tre kvindelige Landstingsmedlemmer paa vor Side i denne Sag. Vi har givet de første Lejlighed til at forvisse sig herom, men de viste Lejligheden fra sig.

— Med hvad Ret kan nogen bebrejde os, at vi venter med Glædesblussene?

D. K. anbefalede Partiernes at opstille de Kvinder, som vi vidste vilde give Partipolitiken, hvad dens er, og Kvindesagen, hvad dens er. Man har kaldt dette en Anmasselse, en utidig Indblanding fra vor Side. Man har fortrinsvis foretrukket de Kvinder vi ikke kendte, og derfor ikke paa Forhaand kunde føle os repræsenteret ved. Vi har muligvis ikke Ret til at gøre Partiernes Bebrejdelser derfor, agter i hvert Fald ikke at gøre det — men bebrejder man os, at vi ikke kommer med Takoffer og Røgtelse for det, man gav os, da smiler vi denne Bebrejdelse hjem, hvor den kom fra.

Slaget er endt — endt med, at de bedste Kvinder, som D. K. havde at tilbyde Partiernes, blev vraget: Karen Johansen, Julie Arenholt, Hulda Pedersen og flere, — Kvinder, som paa Rigsdagen vilde have været en Vinding baade for deres Parti og